

[Fuglsang.]

igen i går kom ind på kommunisternes militære syn og bl. a. antydede, at vi i så henseende skulle have ændret opfattelse. Det har vi ikke. Jeg vil i den henseende henviser til, hvad vort partis ordfører — det var for øvrigt det ærede medlem hr. Aksel Larsen — sagde under finanslovdebatten den 29. oktober 1948; det står i Folketingstidende 1948-49 sp. 609-610. Det ærede medlem udtalte dengang:

„Hvad angår kommunisterne og forsvaret for Danmarks selvstændighed, taler historien sit eget sprog om, hvem der i fortiden har kæmpet aktivt for Danmarks selvstændighed og til værn mod dets ydre og indre fjender.

Det er urigtigt, som man her tillader sig at påstå, at det kommunistiske parti gennem det ærede medlem hr. Alfred Jensens mund har erklæret, at vi ikke vil vide af noget forsvar. Sådan noget har vi aldrig sagt. Vi har sagt nej til regeringens og rigsdagsflertallets udenrigspolitik og har sagt, at så længe man ikke fører en anden og bedre udenrigspolitik, vil vi ikke være med til at bevilge midler til det, man kalder forsvaret.“

Jeg har bragt dette citat så udførligt, fordi det dækkede og dækker kommunisternes politik, og fordi det giver baggrunden for, at vi år efter år har stemt imod alle militærbevillinger og mod finansloven på grund af de bevillinger til NATO, som findes i den. Samtidig støtter vi tanken om dansk neutralitet og støtter positivt det eneste, der kan sikre verdensfreden og dermed vort land: en verdensomspændende international afrustning. Og selvfølgelig mener vi, at vi som land her skal tage alle nødvendige selvstændige forholdsregler.

Nu vil man selvfølgelig kunne hævde, at verden ikke er den samme som i 1948-49; udviklingen har ikke stået stille siden da. Men hvad er da principielt ændret? Det er ikke det, at man nu har atombomber, for det havde man også dengang. Under samme forhandling i tinget drøftede vi bl. a. spørgsmålet om atombombeforbud. Man kan sige, at atomvåbnene er blevet større, men det kan ikke være det principielle; det kunne man forudse dengang. Jeg ved så ikke, om det, som ængster det ærede medlem, skulle være den kendsgerning, at medens Amerika

dengang havde monopol på bomben, må det nu dele dette monopol med bl. a. Sovjetunionen. Jeg ved da heller ikke, om årsagen til hele postyret skulle være den, at det ærede medlem nærer et vist håb om at kunne hugge ind på det radikale partis af mange gode grunde skuffede pacifistiske fløj. Lad det være, såvel som det ærede medlems forsøg på at trylle citater frem og vende og dreje dem, så de får den af det ærede medlem ønskede mening — det interesserer mig mindre.

Jeg vil derimod gerne med den højtærede formands tilladelse bringe et citat af mere principiel art, et citat, der fortæller om, hvorfor det ærede medlem nu kan få sig til at få pressens berigtigelsesnævn til at pålægge Aktuelt at fortælle dem, der ikke måtte vide det, at det ærede medlem ikke mere er kommunist, og som fortæller dem lidt om, hvad der har bevæget det ærede medlem til at tage et skridt, som er blevet hilst med glæde af alt, hvad der er antisocialistik og arbejderfjendsk, fordi det har givet dem håb om at udslette det kommunistiske parti. Det er en tale, som blev holdt af vort partis daværende formand — det var for øvrigt det ærede medlem hr. Aksel Larsen — den 18. oktober 1948. Det hedder heri:

„De svageste derimod forlader partiet med det resultat, at de enten bliver fjendtligt neutrale eller endog direkte fjender af Sovjetunionen og dermed af kommunismen. De havner dermed i reaktionens lejr, hvor de ellers ikke hører hjemme.

Enhver, som ikke åbenlyst kritiserer og angriber Sovjetunionen, vil af imperialisterne og deres pennehelte blive skældt ud for at være „unational“, „udemokratisk“ eller „Moskvaagent“.

Den, der af taktiske grunde søger at gå udenom, når altså slet ikke det praktiske resultat, der er tilsigtet — han begår i praksis forræderi mod Sovjetunionen, mod den internationale socialistiske kamp og kampen for freden.“

Det var altså det ærede medlem hr. Aksel Larsen, jeg her citerede. Det er klart sagt, som det formentlig i sin tid var klart tænkt. Men det er vist ingen overdrivelse, at det ærede medlem, for at bruge hans eget udtryk, er begyndt at „gå udenom“. Førnævnte berigtigelse i Aktuelt er bare ét eksempel, og resultatet er ikke udeblevet: nogle af de